

Bogdán József versei

Rábéi vers

Rábén az utolsó háznál állok
És dölyfösen arcul üt Trianon.
Három falura feszült a hályog.
Szívem szerelmét, Rábét siratom.

Vajon Óbébán tudnak-e rólunk,
Beba Veche gondol-e néha ránk?
Tudják-e azt, hogy mi itt halódunk,
Mert mostoha lett az édesanyánk?

Kübekházáról látnak-e minket?
Itt már nincs templom és nincs iskola.
Burján nővi be bús kertjeinket,
s a krizantémok hideg mosolya.

Rábén az utolsó háznál állok,
hol tolvaját szüli az alkalom.
Amerre nézek törmelék, vályog.
Trianon néz be minden ablakon.

Rábé, 2001 szeptembere

A Kérdezőnek

Dr. Gubás Jenőnek

Kérded, mi újság Egyházaskéren.
Kicsiny falum mint egy érdemérem
Bánát behorpadt, ziháló mellén.
Bartók kószál az Aranka mentén.
Ott Kálmány Lajos lila stólában,
a fővegén muhar és bogáncs van.

Kérded, mi újság Egyházaskéren,
ezüstmisémet vajon megérem?
Mintha az ősz vett volna szemügyre,
párnámon marad hajam ezüstje.
Lehalkult bennem az ének és beszéd.
Kis falu, miért botlottam beléd?

Kezem csúsztatom kabátzsebembe,
rozsdás szentelő mocorog benne.
Add a bibliát, a viharvertet,
– egy özvegyasszony mérget keverget.
Kérded, mi újság Egyházaskéren.
Egyházaskéren... egy ház, majd egy sem.

Szent Margit

Vizet merít, lobog a tűz,
beteget füröszt a gyenge szív.
Veszprém mosolya, tiszta szó,
mindenkit hűségre biztató.

Dalmát tengerpart csillaga,
tékozló fiakat hív haza.
Zsámolyra görbed, énekel,
dalával téged is felemel.

Domonkos rendi büszkeség,
jövendőnk ezer év lesz-e még?
Segíts, hogy mindig jók legyünk,
óvjad és vigasztald nemzetünk.

2001 szeptembere, Feketető